

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. J.P., zastoupeného JUDr. Liborem Petříčkem, advokátem se sídlem Kodymova 2526/4, Praha 5,** proti **žalovanému: Finanční úřad Plzeň-jih,** se sídlem Františkánská 18, Plzeň, v řízení o žalobě o **zrušení zástavního práva** zřízeného rozhodnutím žalovaného ze dne 19.12.2000, čj. 33677/00/140970,

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 25.9.2012 a došlou soudu téhož dne se žalobce domáhal vydání tohoto rozsudku: „*Zástavní právo zřízené rozhodnutím Finančního úřadu Plzeň-jih ze dne 19.12.2000 č.j. 33677/00/140970 k nemovitostem – budově č.p. 34 postavené na pozemku stp.č. 21 a stavebním pozemku stp.č. 21, zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 2628 m², to vše zapsáno na LV č. 232 pro katastrální území a obec Honezovice, okres Plzeň-jih, u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrálního pracoviště Plzeň-jih, se zrušuje.*“.

Ke stavu věci se v žalobě uvádí, že žalobce je, spolu s dalšími dvěma fyzickými osobami, podle rozhodnutí pozemkového úřadu – Okresní úřad Plzeň-jih – o vlastnictví PÚ 1090-d/92 ze dne 21.10.2002 (právní moc dne 9.12.2002) spoluvlastníkem, s podílem 1/3, mj. budovy č.p. 34 postavené na pozemku stp.č. 21 a stavebního pozemku stp.č. 21, vše zapsáno na LV č. 232 pro k.ú. a obec Honezovice, okres Plzeň-jih. Nárok na vydání nemovitostí žalobce spolu se svými sourozenci uplatnil u pozemkového úřadu dne 12.05.1992 vůči Zemědělskému družstvu „Máj“ Ves Touškov, které mělo nemovitosti v držbě ke dni nabytí účinností zákona o půdě. Po právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu žalobce zjistil, z výpisu z katastru nemovitostí, že na nemovitostech je zapsáno zástavní právo ve prospěch žalovaného k zajištění daňové pohledávky k povinné osobě (původně zapsanému vlastníku) Zemědělskému družstvu „Máj“ Ves Touškov. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 30.03.2001 byl na majetek Zemědělského družstva „Máj“ Ves Touškov prohlášen konkurz. Žalovaný, jako správce daně, byl jedním z věřitelů Zemědělského družstva „Máj“ Ves Touškov, a to s daňovou pohledávkou ve výši 4 mil. Kč. Žalovaný se rozhodl zajistit daňovou pohledávku a její příslušenství za povinným Zemědělským družstvem „Máj“ Ves Touškov

zřízením zástavního práva ve smyslu § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2000. Vydal proto dne 19.12.2000 pod čj. 33677/00/140970 rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih, kterým rozhodl o zřízení zástavního práva mj. ke shora uvedeným nemovitostem žalobce, které byly ke dni vydání rozhodnutí v katastru nemovitostí zapsány jako majetek povinného Zemědělského družstva „Máj“ Ves Touškov. Rozhodnutí bylo katastrálnímu úřadu a daňového dlužníku doručeno dne 21.12.2000. Daňový dlužník proti rozhodnutí nepodal odvolání (např. aby alespoň namítl uplatněný nárok na vydání nemovitostí). Přípisem ze dne 10.01.2001 vyrozuměl žalovaný katastrální úřad o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.01.2001. Na základě rozvrhového usnesení ze dne 29.05.2006 bylo žalovanému na daňovou pohledávku vyplaceno 472.949,20 Kč a před rozvrhem jako oddělenému věřiteli 1.986.359,- Kč, celkem 2.459.308,20 Kč. Finanční úřad Plzeň-jih zastává názor, že platná právní úprava za situace, kdy daňová pohledávka nebyla dosud zcela uspokojena, mu zrušení zástavního práva mj. ke shora uvedeným nemovitostem neumožňuje. Naléhavý právní zájem na určení, že předmětné zástavní právo je neplatné, plyne ze skutečnosti, že zápis zástavního práva omezuje žalobce a ostatní spoluvlastníky při výkonu vlastnického, resp. spoluvlastnického práva.

Z přiložených spisů soud zjistil, že Finanční úřad Plzeň-jih dne 19.12.2000 pod čj. 33677/00/140970 rozhodl o uplatnění rozsahu zástavního práva podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2000. Podle tohoto rozhodnutí daňový dlužník Zemědělské družstvo „Máj“ Ves Touškov nezaplatil podepsanému správci daně 9 pohledávek na tam uvedených daních v tam specifikovaných částkách. K zajištění pohledávky a jejího příslušenství vzniká dle § 72 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků zákonné zástavní právo k věcem daňového dlužníka. Dnem vzniku zákonného zástavního práva jsou podle § 72 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků u jednotlivých pohledávek tam uvedené dny od 31.8.1999 do 1.11.2000. Podle uvedeného rozhodnutí jsou předmětem zástavního práva tam specifikované nemovité věci zapsané u Katastrálního úřadu Plzeň-jih na LV č. 18 (k.ú. Ves Touškov, obec Ves Touškov), č. 128 (k.ú. Záluží, obec Kotovice) a č. 22 (k.ú. Honezovice, obec Honezovice), podle nichž je vlastníkem těchto nemovitostí Zemědělské družstvo „Máj“ Ves Touškov. Katastrální úřad vyznačí nejpozději následující pracovní den po doručení tohoto rozhodnutí na příslušném listu vlastnictví, že právní vztahy jsou dotčeny změnou a po vyrozumění o právní moci rozhodnutí provede záznam o zákonném zástavním právu.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Nejprve je třeba upřesnit rozhodování správců daně ve věcech zástavního práva k zajištění daňové pohledávky a jejího příslušenství.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.1995 do 31.12.2000, k zajištění daňové pohledávky a jejího příslušenství vzniká podle tohoto zákona zástavní právo k věcem, popřípadě pohledávkám nebo majetkovým právům (např. zaknihované cenné papíry) daňového dlužníka nebo ručitele. Rozhodnutí správce daně o tom, na které věci, popřípadě pohledávky daňového dlužníka nebo ručitele se zástavní právo

uplatňuje, se doručí daňovému dlužníku nebo ručiteli, který se proti němu může odvolat ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení. Toto odvolání nemá odkladný účinek.

S účinností od 1.1.2001 bylo ust. § 72 změněno zákonem č. 367/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Podle čl. III onoho zákona § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 255/1994 Sb., zní:

„§ 72

K zajištění daňové pohledávky a jejího příslušenství může správce daně zřídit rozhodnutím zástavní právo. Ke zjištění předmětu zástavy má správce daně oprávnění podle § 16. V ostatním platí ustanovení občanského zákoníku o zástavním právu.“

Z těchto ustanovení je zřejmé, že správce daně o zřízení zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků rozhodoval až podle právní úpravy účinné od 1.1.2001, kdežto podle právní úpravy účinné do 31.12.2000 správce daně rozhodoval o uplatnění rozsahu zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků.

Dále je nutno se zabývat tím, zda a v případě, že ano, jakou ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob mohou u zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků poskytovat soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví.

Ohledně uvedené záležitosti došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomuto závěru: „Rozhodnutí o odvolání proti zřízení správcovského zástavního práva dle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá přezkoumání soudem, a nedopadá na ně kompetenční výluka rozhodnutí předběžné povahy uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s.“ (viz rozsudek ze dne 27.10.2009, čj. 2 Afs 186/2006-54, publikovaný pod č. 1982/2010 Sb. NSS).

Z tohoto závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že proti zástavnímu právu podle § 72 zákona o správě daní a poplatků je obrana ve správním soudnictví možná toliko v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Je tedy nezbytné domáhat se ne zrušení zástavního práva zřízeného rozhodnutím správce daně, nýbrž zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání proti rozhodnutí správce daně o uplatnění rozsahu či zřízení zástavního práva a vrácení věci k dalšímu řízení odvolacímu orgánu. S tím není v rozporu ani vyjádření užitá v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.8.2010, čj. 2 Afs 52/2010-103: „Pokud správce daně zřídil zástavní právo na nemovitosti daňového dlužníka podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, za situace, kdy byl podán návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch jiného subjektu a tento vklad byl proveden, je namístež toto zástavní právo zrušit správcem daně, anebo na základě žaloby podané novým nabyvatelem nemovitosti správním soudem.“ (publikováno pod č. 2146/2010 Sb. NSS), neboť tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno II, jímž bylo zřízeno

zástavní právo k nemovitostem podle § 72 zákona o správě daní a poplatků, a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

Prostředek obrany proti zástavnímu právu podle § 72 zákona o správě daní a poplatků ve správním soudnictví je tak třeba posoudit podle ustanovení soudního řádu správního týkajících se žalob proti rozhodnutím správních orgánů.

V této souvislosti bylo třeba vyřešit, kdo je v tomto případě žalovaným. Podle § 69 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V daném případě rozhodoval toliko správce daně I. stupně, takže správním orgánem, který rozhodoval v prvním a zároveň posledním stupni, je Finanční úřad Plzeň-jih. Jelikož sám zákon stanovuje, kdo je žalovaným, soud – navzdory tomu, kdo je za žalovaného označen v žalobě, – *ex offio* změnil žalovaného z České republiky – Generálního finančního ředitelství na Finanční úřad Plzeň-jih.

Ochrana práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví je vázána na splnění stanovených podmínek (a dodržení stanovených lhůt).

Ve správním soudnictví se ochrany těchto práv lze domáhat zásadně až po vyčerpání přípustných řádných opravných prostředků (§ 247 odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2002, a § 5 s.ř.s.). V daném případě zákony upravující správní soudnictví (tj. část pátá občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31.12.2002, a soudní řád správní) ani zvláštní zákon žádnou výjimku z této zásady nestanovily.

Podle § 48 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, se příjemce rozhodnutí může odvolat proti stanovení daňového základu a daně správcem daně a proti jiným rozhodnutím, pro něž je to zákonem stanoveno nebo kde to zákon nevylučuje, pokud se písemně nebo ústně do protokolu svého práva odvolání nevzdal. Podle § 72 odst. 1 věty druhé zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.1995 do 31.12.2000, se rozhodnutí správce daně o tom, na které věci, popřípadě pohledávky daňového dlužníka nebo ručitele se zástavní právo uplatňuje, doručí daňovému dlužníku nebo ručiteli, který se proti němu může odvolat ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení. Ustanovení § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.2001 do 31.12.2009, právo odvolat se proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva neupravuje, vztahuje se proto na ně obecné ustanovení § 48 tohoto zákona. Z toho je možno – což ovšem stačí – dovodit přinejmenším to, že právní úprava před 1.1.2001 i po 31.12.2000 právo odvolat se proti rozhodnutí správce daně podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nevylučovala.

Proti rozhodnutí o uplatnění rozsahu zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků bylo tedy, jak patrné, možno podat odvolání. Proti rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih ze dne 19.12.2000, čj. 33677/00/140970, o uplatnění rozsahu zástavního práva, však odvolání podáno nebylo.

Zdejší soud má za to, že požadavek vyčerpání přípustných řádných opravných prostředků platí rovněž v případech právního nástupnictví. Stane-li se někdo právním

nástupcem v době plynutí lhůty pro podání odvolání, dostojí tomuto požadavku podáním odvolání. Stane-li se někdo právním nástupcem v době od okamžiku, kdy jeho předchůdce podal odvolání, do okamžiku, než je o odvolání rozhodnuto, dostojí uvedenému požadavku řádným pokračováním v řízení o odvolání. Stane-li se někdo právním nástupcem po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání, může požadavku vyčerpat odvolání dostat jen tehdy, jestliže je tu ještě možnost požádat o prominutí zmeškání této lhůty. To v daném případě bylo vyloučeno ust. § 14 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků. Právní nástupce pak musí přijmout výsledek řízení před správním orgánem, kam se došlo v době účastenství jeho předchůdce. Na tom nemohou podle názoru zdejšího soudu nic změnit ani výše uvedené specifické okolnosti žalobcova případu.

Ač je to v daném případě příkré, má soud za to, že tu nelze dospět k jinému závěru než k tomu, že žalobce má cestu k soudnímu přezkumu předmětného rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih uzavřenu proto, že se proti němu neodvolal jeho předchůdce a nemohl odvolat on sám.

K identičnosti, kterou žalobce shledává mezi svou věcí a věcí, o níž bylo rozhodováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.8.2010, čj. 2 Afs 52/2010-103, je třeba právě z tohoto úhlu pohledu zdůraznit, že zatímco v žalobcově věci nebylo proti rozhodnutí správce daně o uplatnění rozsahu zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků podáno odvolání, v případě vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 52/2010 společnost AG real, spol. s r.o., jako předchůdce žalující společnosti ICB, a.s., proti rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva podle § 72 zákona o správě daní a poplatků odvolání podala.

Ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Podle § 68 písm. a) s.ř.s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Jelikož proti rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih ze dne 19.12.2000, čj. 33677/00/140970, nebylo podáno odvolání, nezbylo soudu než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. pro nepřijatelnost usnesením odmítnout.

I kdyby někdo (jiný než zdejší soud) došel k argumentaci, jak podmínku vyčerpání řádného opravného prostředku před podáním žaloby prolomit, narazila by ochrana žalobcových práv na to, že žaloby ve správním soudnictví musí být podány ve stanovené lhůtě. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat zásadně do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo oznámeno žalobci (§ 250b odst. 1 věta první o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2002, a § 72 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě zvláštní zákon žádnou výjimku z této lhůty nestanovil. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 250b odst. 1 věta druhá o.s.ř., ve znění účinném do 31.12.2002, a § 72 odst. 4 s.ř.s.). Žalobce, jak sám uvádí, po právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu zjistil – z výpisu z katastru

nemovitostí – , že na nemovitostech je zapsáno zástavní právo ve prospěch žalovaného k zajištění daňové pohledávky za (původně zapsaným vlastníkem) Zemědělským družstvem „Máj“ Ves Touškov. Totéž – z výpisu z katastru nemovitostí – zjistil po právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu spoluvlastník nemovitostí Ing. V.P., CSc. Ten se proto opakovaně na žalovaném domáhal zrušení zástavního práva. Žalobou došlou Okresnímu soudu Plzeň-jih dne 15.9.2003 se Ing. V.P., CSc., domáhal zrušení zástavního práva k části nemovitostí specifikovaných ve výše uvedeném rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih; rozsudkem onoho soudu ze dne 14.6.2004, čj. 7 C 92/2003-70, však byla žaloba na zrušení zástavního práva ke stavební parcele č. 21 a obytné budově čp. 34 na této parcele v k.ú. Honezovice v okrese Plzeň-jih zamítnuta. Žalobou došlou Okresnímu soudu Plzeň-jih dne 18.5.2011 se neplatnosti / neexistence zástavního práva zřízeného správcem daně ke stavební parcele č. 21 a obytné budově čp. 34 na uvedené parcele v k.ú. Honezovice domáhal žalobce Ing. J.P.; usnesením onoho soudu ze dne 27.7.2011, čj. 10 C 28/2011-46, však bylo řízení o oné žalobě zastaveno s tím, že žalobu je možno podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení ke Krajskému soudu v Plzni podle soudního řádu správního. Usnesení Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 27.7.2011, čj. 10 C 28/2011-46, nabylo právní moci dne 11.9.2012. K tomu zdejší soud uvádí, že podle § 72 odst. 3 s.ř.s. jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud došel k tomuto názoru: *„Při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., je nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Podání žaloby u obecného soudu až po uplynutí této lhůty způsobuje opožděnost i posléze podané správní žaloby, byť by byla podána v měsíční lhůtě od pravomocného zastavení občanského soudního řízení [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“* (rozsudek ze dne 27.9.2005, čj. 3 As 30/2005-66, publikovaný pod č. 1405/2007 Sb. NSS). I kdyby tedy podmínka vyčerpání řádného opravného prostředku před podáním žaloby byla prolomena, byla by žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí Finančního úřadu Plzeň-jih podána opožděně a musela by proto být soudem podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnuta.

Pro úplnost zdejší soud dodává, že podle jeho názoru žalobce a jeho sourozenci mohli o ochranu svých práv ve správním soudnictví usilovat pouze nepřímo – podnětem nejvyššímu státnímu zástupci k podání žaloby k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s.ř.s. Na takovou žalobu se nevztahuje povinnost vyčerpat před jejím podáním řádný opravný prostředek (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23.4.2008, čj. 29 Ca 60/2006-44, publikovaný pod č. 1625/2008 Sb. NSS) a žalobu k ochraně veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s.ř.s. mohl oprávněný žalobce [= nejvyšší státní zástupce] podat do tří let od právní moci rozhodnutí správního orgánu, tj. do 6.1.2004 (§ 72 odst. 2 věta první s.ř.s.). Nejvyšší státní

zástupce přitom mohl podávat žaloby k ochraně veřejného zájmu zřejmě i proti rozhodnutím správních orgánů, která nabyla právní moci před 1.1.2003.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první s.ř.s. *a contrario*).

Vzhledem k tomu, že řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, soud se nezabýval věcnými argumenty obsaženými v žalobě.

Jelikož v daném případě stejně nebylo možné rozhodnout věcně, předseda senátu žalobce nevyzýval k opravě návrhu výroku rozsudku v souladu s § 65 a násl. s.ř.s.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, soud nevyzýval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu [neb by jej stejně žalobci z účtu soudu vracel podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů].

Výše uvedenou žalobu nebylo možno projednat věcně, a proto soud nevyzýval žalovaný správní orgán k předložení správního spisu a jeho vyjádření k podané žalobě.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. listopadu 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková